

достъ сж се качили на бесилката¹⁾, не бѣха хванати съ военната си униформа и оружие въ вѣщата на баба Киряки х. Ивановата въ Горва-Орѣховица, безъ да направятъ и най-малкия опитъ за самозащита и спасение? Нима Цанко Дюзтабановъ, тоя високоинтелигентенъ и съ силенъ характеръ човѣкъ, какъвто рѣдко е раждала България, не направи сжщото — смирено се остави да бжде заловенъ отъ селянитъ на с. Бойновци (габровска околия) и предаденъ на турската властъ? А не стана ли сжщото и съ ловчалията Тодоръ Кирковъ, героя при Тръвна и с. Нова-Махла, както и съ великия Бачо Киро, който се остави на своитъ съселани да го предадатъ на властѣта, за да не пострада селото му и пр. и пр.?!!

Рѣдко сж характеритъ, които, намѣрили сж лице съ лице срещу смъртѣта, да сж олѣржали клетвата си, и сж се хвърлили доброволно въ обятията на смъртѣта, като глътнати отровата или пѣкъ изпитатъ действието на ножа или куршума, защото... защото животътъ е винаги скѣпъ и милъ, пѣкъ и — което е най-важното — надеждата не оставя човѣка никога — дори до самия гробъ.

Действително, въ историята на освободителното ни революционно движение се срещатъ и такива личности, съ потвърди отъ самия камѣкъ характери, които въ подобни моменти сж бравирали смъртѣта, но тѣ сж единици, изключение, тъй да се рече: Никола Войводовъ, героя на парахода „Германия“ отъ 1867 г., Ангелъ Кънчевъ, Петлешковъ, Каблешковъ и др. Но те сж, казахме, единици, пѣкъ и не всѣкога въ интереса на дѣлото, предъ известни перспективи за животъ, е необходимо да се изпълняватъ дадени клетви и се даватъ скѣпи и излишни жертви.

Мнението на Панайотъ Хитовъ по тоя случай, какво, че по-добре е да се защищаваме въ подобни моменти и съ жжбитъ си, нежели да висимъ на бесилкитъ като овни и крастави кучета, не можемъ да сподѣлимъ. Струва ни се, че дори и послѣдния да бѣ се намѣрилъ при таква обстоятелства, не би могаль да стори друго, освенъ да се предаде и чака съ смирение неизвѣстния край на своята сждба.

„Осждителното“ малодушие на Пешева, освенъ съ посоченитъ по горе обстоятелства, при които послѣдниятъ е билъ принуденъ въ решителния моментъ да действа, ние обясняваме и извиняваме и съ надеждата... Защото, нима тия, които бѣха готови само следъ нѣколко часа или дева да възвѣсятъ съ оружие въ ржка свободата на родния си

¹⁾ Преди да се каче на бесилката Измириевъ я е изгледалъ съ усмивка и казалъ: „гледайте, братя, колко е сладка смъртѣта за отечеството!“